

แนวทางการศึกษาภาษา (approaches) ที่สำคัญ 3 แนวทาง ไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) ภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา (Descriptive Linguistics) และไวยากรณ์ปริวรรต (Generative Grammar)

บุญศิริ ผ่องอักษร

ในปัจจุบันการสอนภาษา (ในที่นี้จะกล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษ) จำนวนมาก ได้เห็น
ความสำคัญและประโยชน์ของความรู้ทางไวยากรณ์ในการอธิบายโครงสร้างของภาษาและการแก้
ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวทางสำคัญ 3 แนวทางที่ครูสอนภาษา
สนใจศึกษาและนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาคือ ไวยากรณ์แบบเก่า ภาษาศาสตร์
เชิงพรรณนาและไวยากรณ์ปริวรรต นักภาษาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงหลายท่านกล่าวว่า แนวทางการ
ศึกษาภาษาแต่ละแนวทางมีความสำคัญ และเป็นสิ่งที่ครูสอนภาษาทุกคนต้องรู้ถ้าผู้เรียนต้องการจะ
สอนภาษาให้ได้ดี ไม่มีแนวทางศึกษาภาษาแนวทางใดที่สมบูรณ์พร้อม แต่ละแนวทางมีส่วนสนับสนุน
ให้อีกแนวทางหนึ่งสมบูรณ์ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้สอนภาษาที่จะศึกษาแนวทางทั้ง 3 และ
ใช้วิจารณ์เลือกสรรเอาสิ่งที่เหมาะสมใช้การได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์

เพราะว่าแนวทางการศึกษาภาษาทั้ง 3 นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษา การเรียน
และการสอน บทความนี้จะกล่าวถึงความคิดหลักๆ ของแนวทางทั้ง 3 แล้วจะนำแนวทาง
ทั้ง 3 มาเปรียบเทียบกัน เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าแนวความคิดหลักๆ ของแนวทางทั้ง 3 นี้คล้ายคลึง
กันหรือแตกต่างกันอย่างไร นอกจากนั้นการเปรียบเทียบนี้จะทำให้อ่านเห็นความต่อเนื่องของความ
คิด การพัฒนาของความคิดที่พบในแนวทางเหล่านี้ รวมทั้งลักษณะที่แนวทางทั้ง 3 สนับสนุน
ซึ่งกันและกัน ซึ่งความรู้เหล่านี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษา

1. ไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar)

ไวยากรณ์แบบนี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า functional Grammar มีต้นกำเนิดในศตวรรษที่ 18 เป็นผลงานของนักไวยากรณ์เชิงบัญญัติ (prescriptive grammarian) ที่ศึกษาภาษาจากภาษาเขียนซึ่งใช้ในวรรณคดีที่มีชื่อเสียงในอดีต ลักษณะของไวยากรณ์นี้อาจแบ่งได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ไวยากรณ์แบบเก่า ประกอบไปด้วยคำอธิบายโครงสร้างของภาษาอังกฤษซึ่งใช้ภาษาเขียนเป็นหลัก และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนภาษาต้องรู้ ถ้าจะใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ไวยากรณ์ประเภทนี้จะเน้นเรื่อง “ความถูกต้อง” ของการใช้ภาษาเป็นสำคัญ

2. ไวยากรณ์ประเภทนี้จะให้คำอธิบายภาษาอังกฤษโดยถือว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงของรูปคำ (inflected language) แบบเดียวกับภาษากรีกและลาติน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของรูปคำนี้จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ดังนั้นในภาษากรีกและลาตินการเปลี่ยนแปลงรูปคำจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อความหมาย

เพราะนักไวยากรณ์กลุ่มนี้ใช้ภาษากรีกและลาตินเป็นแม่แบบในการอธิบายภาษาอังกฤษ พวกเขาจึงอธิบายภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกับภาษากรีกและลาติน ในความคิดของพวกเขาภาษาอังกฤษจะประกอบไปด้วยคำ 7 – 9 ประเภท (parts of speech ซึ่งในปัจจุบันไวยากรณ์ประเภทนี้ยังคงแบ่งประเภทของคำออกเป็น 8 ประเภท คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุรพบท คำสันธาน และคำอุทาน)

ข้อวิจารณ์ไวยากรณ์แบบเก่า

ไวยากรณ์ประเภทนี้มีข้อบกพร่องหลายประการ ซึ่งเป็นที่วิจารณ์กันอย่างกว้างขวางในกลุ่มผู้รู้ด้านภาษา ประการสำคัญประการแรก คือ การที่นักไวยากรณ์ประเภทนี้อธิบายภาษาโดยใช้ภาษาเขียนที่มีชื่อเสียงในอดีตเป็นหลัก ทำให้พวกเขาไม่สามารถอธิบายภาษาได้อย่างสมบูรณ์เพราะพวกเขาละเลยการอธิบายภาษาพูดโดยสิ้นเชิงและแม้แต่ภาษาเขียนพวกเขาก็ไม่ได้อธิบายภาษาเขียนที่ใช้อยู่ในขณะนั้นจริงๆ กลับไปให้ความสนใจภาษาเขียนในอดีต ลักษณะนี้เองทำให้ผู้ศึกษาภาษาโดยอาศัยหลักไวยากรณ์แบบเก่า เกิดความเบื่อหน่ายในการศึกษาเนื่องจากมองไม่เห็นความเกี่ยวเนื่องระหว่างภาษาที่ตนกำลังศึกษากับภาษาที่ใช้กันอยู่จริงๆ ในขณะนั้น

ข้อวิจารณ์อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับไวยากรณ์แบบเก่า^๕คือ การที่นักไวยากรณ์พยายามอธิบายภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษากรีกและลาตินที่เป็นภาษาที่ตายแล้วมาเป็นแม่แบบทั้ง ๆ ที่ภาษาอังกฤษและภาษากรีกกับภาษาลาตินนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก ข้อแตกต่างที่สำคัญที่สุดคือภาษาอังกฤษมีวิธีการสื่อความหมายโดยอาศัยการเรียงเรียงคำในประโยคเป็นสำคัญ ในขณะที่ภาษากรีกและลาตินอาศัยการเปลี่ยนแปลงรูปคำ (inflection) เป็นสำคัญในการสื่อความหมาย เมื่อเป็นเช่นนี้จึงไม่เป็นการถูกต้องที่นักไวยากรณ์กลุ่มนี้ จะใช้ภาษากรีกและลาตินเป็นแม่แบบในการอธิบายภาษาอังกฤษ

ข้อวิจารณ์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับการที่นักไวยากรณ์กลุ่มนี้พยายามจะอธิบายภาษาโดยแบ่งกลุ่มคำในภาษาออกเป็น 7-9 ประเภท (ในปัจจุบันมี 8 ประเภท) ตามแบบภาษากรีกและลาติน กล่าวคือ มีผู้วิจารณ์ว่าการแบ่งประเภทนี้ไม่มีกฎเกณฑ์และระบบที่แน่นอน ยกตัวอย่างเช่นการให้คำจำกัดความของกลุ่มคำแต่ละประเภท ไม่อยู่ในลักษณะเดียวกัน เช่นนักไวยากรณ์แบบเก่า จะอธิบายคำนามว่า เป็น*คำที่ใช้*เรียกคน สัตว์ สิ่งของ แต่จะอธิบายคำคุณศัพท์ว่า เป็น*คำที่ทำหน้าที่*ขยายนาม จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่าในขณะที่พวกเขาให้คำจำกัดความคำนามโดยอาศัยความหมายเป็นหลัก พวกเขาถืออธิบายคำคุณศัพท์โดยอาศัยหน้าที่เป็นหลัก นอกจากการให้คำจำกัดความกลุ่มคำแล้ว การให้คำจำกัดความส่วนประกอบอื่นๆ ที่ใหญ่กว่าหน่วยคำในภาษา เช่น วลี และประโยค ก็อาศัยความหมายเช่นกัน จึงขาดความแน่นอน ยกตัวอย่างเช่นพวกเขาจะให้คำจำกัดความ “ประโยค” ว่าเป็นกลุ่มคำที่ประกอบกันขึ้นเพื่อแสดงความคิดที่สมบูรณ์ และประกอบไปด้วยภาคประธานและภาคแสดง คำจำกัดความนี้ไม่อาจจะทำให้ผู้เรียนภาษาแน่ใจว่ากลุ่มคำที่ตนประกอบขึ้นนั้นเป็นประโยคหรือไม่ เพราะสำหรับคนคนหนึ่งกลุ่มคำนั้นอาจจะแสดงความคิดที่สมบูรณ์ แต่อีกคนหนึ่งอาจไม่คิดเช่นนั้น

ข้อดีของไวยากรณ์แบบเก่า

ถึงแม้ว่าไวยากรณ์ประเภทนี้จะถูกวิจารณ์อย่างกว้างขวางถึงกล่าวแล้วข้างต้นก็ตาม ผู้รู้ทางภาษาหลายคนก็ยังกล่าวว่าไวยากรณ์แบบนี้มีข้อดีอยู่หลายประการเหมือนกัน ข้อดีประการที่สำคัญที่สุดก็คือ ไวยากรณ์ประเภทนี้แสดงให้เห็น*ความพยายามครั้งแรกที่จะอธิบายภาษา* ครู

สอนภาษาอังกฤษในอดีตได้ใช้ไวยากรณ์ประเภทนี้ในการอธิบายภาษามาเป็นเวลานานหลายชั่วอายุคนแล้ว โดยอาศัยไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถจะอธิบายได้ว่าภาษาอังกฤษมีโครงสร้างอย่างไร และสื่อความหมายอย่างไร ศัพท์เฉพาะที่ใช้ใช้ในการอธิบายภาษาของไวยากรณ์แบบนี้ว่ามีประโยชน์มาก และยังได้รับการนำมาประยุกต์ใช้ หรือกล่าวถึงในแนวทางการศึกษาภาษาต่อๆ มาด้วย

วิวัฒนาการของไวยากรณ์แบบเก่า

ในระยะปลายศตวรรษที่ 19 มีนักภาษาศาสตร์กลุ่มหนึ่งซึ่งเรียกตัวเองว่านักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา (descriptive linguists) หรือนักภาษาศาสตร์เชิงประวัติ (historical linguists) มีความคิดที่จะอธิบายภาษาที่ใช้อยู่จริงๆ ในขณะนั้น รวมทั้งอธิบายวิวัฒนาการ การเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษในช่วงระยะเวลา 600 ปีที่ผ่านมาจนถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันด้วย ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาและอธิบายภาษาของพวกไวยากรณ์แบบเก่าที่เน้นเฉพาะภาษาเขียนที่ใช้ในอดีตเป็นสำคัญ การศึกษาและการอธิบายภาษาของนักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนาหรือเชิงประวัตินี้ มีประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาภาษาเพราะทำให้ผู้เรียนผู้สอนตระหนักว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและการเรียนการสอนภาษา (ไม่ว่าภาษาใดก็ตาม) จะต้องมุ่งความสนใจไปที่ภาษาที่ใช้อยู่จริงๆ ในขณะนั้น และโดยอาศัยผลงานของนักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนาตัวเอง ไวยากรณ์แบบเก่าจึงมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปในแนวทางที่ให้ความสนใจกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบันเป็นหลักเช่นในหนังสือที่เขียนในแนวไวยากรณ์แบบเก่า ปัจจุบันจะไม่มีกรกล่าวถึง การก (case) อื่นๆ ของคำนามนอกเหนือจาก สัมพันธกรก (possessive-case) และไม่มีกรกล่าวถึงมาลา (mood) และการเปลี่ยนแปลงรูปคำ (inflection) ของคำนามนอกเหนือจากมาลาในไวยากรณ์ที่แสดงเงื่อนไขหรือข้อสมมุติ (subjunctive mood) และการแจกกริยาในกรณีที่ประธานเป็นบุรุษที่สามเอกพจน์หรือกริยาในอดีตกาล นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์อื่นๆ ที่แสดงให้เห็นว่าไวยากรณ์แบบเก่า ให้ความสำคัญแก่ภาษาอังกฤษที่ใช้จริงๆ ในขณะนั้นมากขึ้นยกตัวอย่างเช่น มีการเลิกกฎที่กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง shall กับ will มีการอนุญาตให้ใช้ different than ใต้นอกเหนือไปจาก different from และเราไม่จำเป็นต้องใช้ possessive case หน้ากริยา ing ที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม (his coming) ก็ได้

บทสรุปของไวยากรณ์แบบเก่า

ไวยากรณ์แบบเก่าเป็นไวยากรณ์แบบแรกที่มีมุ่งหมายจะอธิบายภาษาอังกฤษ ไวยากรณ์แบบนี้ได้ให้คำจำกัดความส่วนต่างๆ ของประโยค ทั้งส่วนที่เป็นคำและส่วนประกอบที่แสดงโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ เช่น วลี และประโยค คำจำกัดความเหล่านี้อาศัยความหมายหรือไม่ก็หน้าที่เป็นหลัก นอกจากการให้คำจำกัดความของส่วนประกอบของประโยคที่เป็นคำ โดยแบ่งเป็นประเภทที่เรียกว่า part of speech แล้ว ไวยากรณ์แบบเก่ายังอธิบายหน้าที่ของส่วนประกอบต่างๆ เหล่านี้อย่างละเอียดอีกด้วยยกตัวอย่างเช่น เมื่อกล่าวถึงคำนาม (หรือศัพท์ทางไวยากรณ์เรียกว่า substantive) นักไวยากรณ์แบบเก่าจะให้คำอธิบายว่า คำนามจะมีหน้าที่ในประโยคได้ดังต่อไปนี้ คือ เป็นประธาน เป็นกรรมของสกรรมกริยา เป็นส่วนประกอบประธานให้สมบุรณ์ (subjective-complement) โดยตามหลังกริยาที่มีลักษณะอย่างเดียวกับ Verb to be. (linking verb) เป็นส่วนประกอบกรรมให้สมบุรณ์ (objective complement) เป็นกรรมของบุรพบท เป็นคำขยายนามในรูปของคำนามหรือนามวลี ซึ่งหน้าที่นี้ของคำนามมีศัพท์เรียกทางไวยากรณ์ว่า appositive และเป็นคำนามที่ใช้ในการเรียกชื่อ กล่าวโดยสรุปแล้วไวยากรณ์แบบนี้ดูเหมือนจะมุ่งความสนใจทั้งหมดไปสู่ภาษาเขียน และเพียงจะมีแนวโน้มเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เอง โดยหันมาสนใจภาษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจริงๆ เห็นได้จากการที่นักไวยากรณ์กลุ่มนี้แบ่งภาษาเป็นหลายกลุ่มตามลักษณะการใช้ที่ต่างกัน เช่น ภาษาเขียน ภาษาพูด ที่ใช้เป็นทางการ (formal) และที่ใช้โดยทั่วไป (informal) ภาษาที่ใช้ในวงการวรรณกรรมและอื่นๆ

2. ภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา (Descriptive linguistics)

นักภาษาศาสตร์กลุ่มที่เรียกตัวเองว่านักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา (descriptive linguists) ศึกษาภาษาในแนวทางเดียวกับพวกนักภาษาศาสตร์เชิงประวัติ (historical linguists) ที่มุ่งแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่าภาษาประกอบไปด้วยความหมายเฉพาะของคำ (lexical meaning) และความหมายทางไวยากรณ์ (grammatical meaning) แต่ละภาษาก็มีระบบทางไวยากรณ์ต่างกันไป ในภาษาอังกฤษ คำต่างๆ ที่อยู่โดยอิสระ เช่น boys, dog และ liked ล้วนแต่มีความหมายเฉพาะของตัวเอง ซึ่งความหมายนี้จะหาได้จากพจนานุกรม แต่ในขณะที่เดียวกันคำทั้งสามนี้ก็มีความหมายทางไวยากรณ์ด้วย

กล่าวคือ boys มีความหมายเป็นพหูพจน์ dog เป็นเอกพจน์ และ liked เป็น กริยาในอดีต เมื่อคำเหล่านี้มาประกอบกันเข้าเป็นประโยค The boys liked the dog. หรือ The dog liked the boys. ก็จะเห็นว่าแต่ละประโยคมีความหมายทางไวยากรณ์เพิ่มมาอีกในลักษณะ ผู้กระทำ กริยา จุดมุ่งหมาย หรือผู้ถูกกระทำ การเรียบเรียงคำ ในประโยคจะเป็นเครื่องกำหนดว่าใครคือผู้กระทำ จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า ความหมายของภาษานั้นหมายความว่ารวมถึงความหมายของคำต่าง ๆ และความหมายทางไวยากรณ์ แต่ละภาษาจะมีระบบทางไวยากรณ์ของตัวเองที่จะกำหนดว่า คำและหน่วยในภาษาที่ใหญ่กว่าหน่วยคำจะมีโครงสร้างอย่างไร และนักภาษาศาสตร์เชิงวรรณาก็สนใจศึกษาเรื่องนี้

นักภาษาศาสตร์เชิงวรรณคดี มีความคิดหลักเกี่ยวกับภาษาคงต่อไปนี้

1. ภาษามีลักษณะที่เป็นระบบ ประกอบไปด้วยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
2. ภาษาแต่ละภาษามีระบบทางไวยากรณ์เฉพาะของตัวเอง
3. ภาษาที่ใช้กันอยู่อย่างแพร่หลาย ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ
4. ภาษาพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ผู้ศึกษาต้องให้ความสนใจและด้วยความคิดนี้เอง นักภาษาศาสตร์เชิงวรรณคดีจึงได้พยายามแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน ความแตกต่างของภาษาถิ่นที่ใช้ในเขตต่าง ๆ รวมทั้งความแตกต่างของภาษาลักษณะต่าง ๆ ที่ใช้ในโอกาส และเพื่อจุดประสงค์ต่างกัน
5. ภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ (inflection) น้อยลงมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษในอดีต ภาษาอังกฤษในปัจจุบันสื่อความหมายโดยอาศัยการเรียงคำในประโยค การใช้ function words (ซึ่งจะได้อธิบายต่อไป) และการใช้เสียงสูงต่ำในประโยค (intonation) เป็นสำคัญ

เนื่องจากนักไวยากรณ์เชิงวรรณคดี มีความคิดว่าไวยากรณ์ของภาษาจะต้องกำหนดว่าภาษาสื่อความหมายด้วยวิธีใด พวกเขาจึงสนใจลักษณะที่สำคัญ 4 ลักษณะที่ภาษาอังกฤษใช้ในการสื่อความหมาย

1. การเปลี่ยนแปลงรูปคำ (Inflection)
2. การใช้คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์โดยที่คำชนิดนี้มีความหมายในตัวเองน้อยมาก หรือไม่มีความหมายเลย (Function words)

3. การเรียงคำ (Word order)
4. การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation)

การเปลี่ยนแปลงรูปคำ (Inflection)

ในไวยากรณ์เชิงวรรณนา ส่วนที่เติมข้างท้ายคำของคำบางกลุ่มแล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือส่วนที่เติมท้ายคำนามทำให้เกิดคำนามพหูพจน์และส่วนที่เติมหลังกริยาทำให้เกิดกริยาในอดีตกาล นอกจากนี้ยังมีส่วนที่เติมท้ายคำกลุ่มย่อยประเภทที่เติมท้ายคำเพื่อแสดง เพศ วาจก การเปรียบเทียบของวิเศษณ์และคุณศัพท์ รวมทั้งการเติม s ที่กริยา เมื่อประธานเป็นเอกพจน์ บุรุษที่ 3 และการเปลี่ยนแปลงรูปกริยาในเวลาที่แสดงในเงื่อนไข (subjunctive mood)

การใช้คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์โดยที่คำชนิดนี้มีความหมายในตัวเองน้อยมากหรือไม่มีเลย (Function words)

นักไวยากรณ์กลุ่มนี้ให้คำจำกัดความ function words ว่าเป็นคำที่มีความหมายในตัวเองน้อยมาก หรือไม่มีมีความหมายเลย ภาษาอังกฤษจะใช้คำกลุ่มนี้ เพื่อสื่อความหมายทางไวยากรณ์ในตัวอย่างประโยค เช่น The mother of the boy will arrive tomorrow. คำว่า mother, boy, arrive และ tomorrow แต่ละคำมีความหมายในตัวเอง ซึ่งจะหาได้จากพจนานุกรม และมีความหมายทางไวยากรณ์ด้วย ในขณะที่คำว่า of และ will ให้ความหมายทางไวยากรณ์อย่างเดียว โดยที่ตัวเองไม่มีความหมายเฉพาะตัวที่เด่นชัดเหมือนคำ 4 คำข้างต้น คำว่า of แสดงว่าคำว่า boy ขยายคำว่า mother ซึ่งให้ความหมายเดียวกับวลีที่ว่า the boy's mother คำว่า will แสดงว่าเหตุการณ์ "arrive" จะเกิดในอนาคต ซึ่งเท่ากับการทำกริยาให้อยู่ในรูปของ อนาคตกาล จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำว่า of และ will ไม่มีมีความหมายในตัวเองเมื่ออยู่โดยอิสระ คำที่ถือเป็น function words คือคำที่นำหน้านาม (noun determiner) อันได้แก่คำ articles และคำคุณศัพท์ที่แสดงความเป็นเจ้าของ (possessive adjective) ตลอดจนคำที่ใช้เชื่อมประโยค และคำสันธาน เช่นคำว่า however, and, but, when เป็นต้น

การเรียงคำในประโยคเพื่อสื่อความหมาย (Word Order)

นักไวยากรณ์กลุ่มนี้มีความคิดว่า ภาษาอังกฤษมีลักษณะกำหนดว่าส่วน ไหนของประโยคเป็นส่วนที่ประธาน จะอยู่ หรือกรรมจะอยู่ และรูปของคำต่าง ๆ ในแต่ละส่วนที่กล่าวแล้วจะต้องมีลักษณะที่เหมาะสมที่จะอยู่ในส่วนนั้นได้ เพราะความสำคัญของการเรียงคำในประโยคนั้นเอง ทำให้เราตีความหมายประโยค ที่ผิดไวยากรณ์เช่น Him hit I. ว่าผู้พูดเป็นผู้ถูกกระทำ (object) ของกริยา hit และโดยอาศัยความคิดที่ว่าแต่ละส่วนในประโยคจะมีคำเฉพาะกลุ่มที่อยู่ได้ นั้นเองทำให้นักไวยากรณ์กลุ่มนี้สามารถอธิบายเหตุที่เรามีประโยค It is me. ในภาษาอังกฤษได้ว่าเพราะที่ ๆ คำว่า me อยู่ในประโยคที่ว่าไปจะเป็นกรรม (ทั้งนี้ยกเว้นในกรณีกริยาบางตัวรวมทั้งกริยาประเภท linking verb)

การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation)

ประโยคเดียวกันถ้ามีการใช้เสียงสูงต่ำต่างกัน ก็จะสื่อความหมายต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น การใช้เสียงสูงต่ำต่างกัน จะแสดงว่าประโยคนั้นเป็นประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า ทั้งนี้เป็นต้น

นักไวยากรณ์เชิงวรรณนาสนใจปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในภาษา เริ่มตั้งแต่การออกเสียง การฟัง โดยเริ่มศึกษาตั้งแต่รูปไปหาความหมาย ซึ่งตรงกันข้ามกับไวยากรณ์แบบเก่าที่ศึกษาจากความหมายไปหารูป

หน่วยเสียงสำคัญ ๆ ในภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และนอกจากนั้นก็ยังมียหน่วยเสียงที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียงและบางครั้งก็เปลี่ยนความหมายด้วยสิ่งเหล่านี้ได้แก่การลงเสียงหนัก (stress) ระดับเสียง (pitch) และการแบ่งวรรคตอนในการพูดหรืออ่าน (juncture) ซึ่งรวมเรียกว่า หน่วยเสียงซ้อน (suprasegmental phonemes) ซึ่งเป็นที่สนใจของนักไวยากรณ์เชิงวรรณนามาก นักภาษาศาสตร์เชิงวรรณนาได้อธิบายว่าการลงเสียงหนัก (stress) จะทำให้คำ ๆ เดียวกัน มีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมายถ้าลงเสียงหนักที่ต่างพยางค์กันเช่นคำว่า suspect ถ้าลงเสียงหนักที่พยางค์แรกจะเป็นคำนาม และจะเป็นกริยาเมื่อลงเสียงหนักที่พยางค์ที่สองของคำ เป็นต้น ส่วนในเรื่องระดับของเสียง เสียงต่างระดับกันสามารถนำมาจัดเป็นแบบการใช้เสียงสูงต่ำแบบต่างๆ (intonation patterns) ซึ่งแต่ละแบบสื่อความหมายต่างกัน และ juncture เป็นการแบ่งวรรคตอนในการพูดหรืออ่าน เช่นคำว่า night-rate กับ ni-trate การแบ่งวรรคตอนที่ถูกต้องจะทำให้คำสองคำมีความหมายต่างกัน แต่

ถ้าแบ่งวรรคตอนนิตินัยคำสองคำนั้นก็ฟังดูเหมือนคำๆ เดียวกัน junction นี้รวมถึงการแบ่งวรรคตอนระหว่างวลี และประโยคต่างๆ ด้วย

เมื่อศึกษาหน่วยเสียงต่างๆ ที่สำคัญในภาษาอังกฤษแล้ว นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ก็จะศึกษาหน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morphemes) หน่วยคำที่เล็กที่สุดนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ หน่วยคำอิสระ (free morpheme) และ หน่วยคำไม่อิสระ (bound morpheme) หน่วยคำอิสระคือหน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมายในตัวเอง และอยู่ได้โดยอิสระ ส่วนหน่วยคำไม่อิสระคือหน่วยคำที่เล็กที่สุดที่จะมีความหมายก็ต่อเมื่อมันอยู่กับหน่วยคำอิสระหรือหน่วยคำไม่อิสระอีกตัวหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่นคำว่า man, king และ quickly คำว่า man และ king แต่ละคำประกอบไปด้วยหน่วยคำอิสระ 1 หน่วยคำ แต่คำว่า quickly ประกอบไปด้วย quick ซึ่งเป็นหน่วยคำอิสระ และ -ly ซึ่งเป็นหน่วยไม่อิสระที่ใส่เข้าไปเพื่อแสดงว่าคำๆ นั้นเป็นคำวิเศษณ์ นอกเหนือจากหน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ก็อธิบายรูปและหน้าที่ของหน่วยในภาษาที่ใหญ่กว่าหน่วยคำเช่นวลี อนุประโยคและประโยค

เพราะว่านักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ศึกษาภาษาโดยอาศัยรูป และโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของภาษาเป็นหลัก พวกเขาจึงให้คำจำกัดความกลุ่มคำต่างๆ (part of speech) เสียใหม่ซึ่งเดิมไวยากรณ์แบบเก่าแบ่งไว้เป็น 8 กลุ่มโดยอาศัยความหมายและหน้าที่เป็นหลัก นักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนาแบ่งกลุ่มคำออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ เรียกว่า form class words และ function words form class words ประกอบไปด้วยคำที่มีความหมายในตัวเอง เป็นความหมายเฉพาะซึ่งจะหาได้จากพจนานุกรมอันได้แก่ คำนาม กริยา วิเศษณ์ คุณศัพท์ และคำสรรพนามบางคำที่จัดเป็นกลุ่มย่อยของคำนามโดยมีชื่อเรียกในไวยากรณ์เชิงพรรณนาว่า form class 1,2,3 เป็นต้น คำเหล่านี้จะมีการเปลี่ยนแปลงท้ายคำเพื่อแสดงการเปลี่ยนแปลงของ ความหมาย เช่นการเติม s เพื่อแสดงการเปลี่ยนแปลงจำนวน การเปลี่ยนแปลงรูปกริยาเพื่อแสดง tense และการเติม er, est, more most เพื่อแสดงการเปรียบเทียบของคุณศัพท์ และ วิเศษณ์

สำหรับคำกลุ่มที่นักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนาเรียกว่า function words นั้นประกอบไปด้วยคำประมาณ 10-12 กลุ่ม ซึ่งสำคัญมากในการแสดงความหมายในรูปประโยค เป็นที่น่าสังเกตว่า function words นี้รวมพวกที่เป็นคำ *ขยายแสดงความมาก* (intensifiers) เช่น very และ considerably ไว้ด้วย เพราะคำเหล่านี้ไม่อาจจัดอยู่ในกลุ่ม form class words ที่เป็นคำวิเศษณ์ได้

เนื่องจากคำเหล่านี้^๕อยู่ในที่ ๆ คำคุณศัพท์^๖อยู่ ในกรอบประโยคทดสอบ He did it _____ ไม่ได้ เราอาจมีรูปประโยค He did it quickly หรือ hurriedly ได้ แต่เราพูดว่า He did it very ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้^{๕๔}จึงต้องแยกพวกคำที่มีลักษณะเช่นนี้เป็นอีกกลุ่มหนึ่งต่างหาก รวมอยู่ในกลุ่ม function words

นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้^{๕๕}ให้คำจำกัดความของ form class words โดยอาศัยรูป และตำแหน่งของคำนั้น ๆ ในประโยคเป็นสำคัญ ยกตัวอย่างเช่น พวกเขาอธิบายคำนามใน form class 1 ว่า

คำนามเป็นคำที่

1. มีการเปลี่ยนแปลงท้ายคำเพื่อแสดงพหูพจน์ และแสดงความเป็นเจ้าของ
2. มักจะมี function words พวกคำนำหน้านาม (noun determiners) นำหน้า
3. มีที่อยู่โดยเฉพาะในประโยค คือหลังคำนำหน้านาม และหน้ากริยา
4. มีปัจจัย (suffix) จำนวนหนึ่งอยู่ข้างหลัง เช่นคำนามที่มีปัจจัย -ness ข้างท้าย ประเภทคำว่า kindness และ boldness ซึ่งเกิดจากการเติม -ness เข้าหลังคำคุณศัพท์
5. มีรูปพ้องกับคำใน form class อื่น แต่ออกเสียงต่างกัน เช่นคำว่า suspect desert, contract และ contrast คำพวกนี้ถ้าลงเสียงหนักที่พยางค์แรกของคำจะเป็น form class หนึ่ง แต่ถ้าลงเสียงหนักที่พยางค์ที่สองจะเป็นอีก form class หนึ่ง

บางทีนักภาษาศาสตร์ก็จะกล่าวว่า คำนามคือคำที่มีรูปต่าง ๆ ดังนี้

boy, boy's, boys, boys'

ส่วนคำกริยา ก็จะมีรูปต่าง ๆ ได้ดังนี้

sing, sings, sang, sung และ singing.

และคำคุณศัพท์จะแจกรูปได้เป็น tall, taller และ tallest

คำคุณศัพท์จะปรากฏในตำแหน่งที่ว่างไว้^{๕๖}ในกรอบประโยคทดสอบ

The _____ man is very _____ ได้ ในกรณีคำคุณศัพท์ นัก

ภาษาศาสตร์กลุ่มนี้^{๕๗}สามารถใช้กรอบประโยคทดสอบนี้แสดงความแตกต่างระหว่างคำคุณศัพท์ทั่วไป

และคำคุณศัพท์ในกลุ่มยกเว้น เช่น sole และ unique ที่ไม่ปรากฏหน้าคำนามแต่จะประกอบกริยาเท่านั้น

ส่วนคำวิเศษณ์จะปรากฏในช่องว่างในกรอบประโยคทดสอบ

The man told us his story_____ ได้ทั้งกรอบประโยคทดสอบนี้ สามารถแยกคำประเภท very/ extremely/ considerably และคำที่มีลักษณะคล้ายกันนี้ออกจาก Form class ที่เป็นคำวิเศษณ์ได้ โดยนักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้รวมคำเหล่านี้เป็นกลุ่มเรียกว่าคำขยายที่แสดงความมาก (intensifiers)

ส่วนคำที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ หรือกลุ่มที่เรียกว่า function words นั้น การให้บัญชีของคำในแต่ละกลุ่มอาศัยตำแหน่งในประโยคและการลงเสียงหนักเบาเป็นหลักยกตัวอย่างเช่น Noun determiners จะอยู่ในตำแหน่งหน้าคำนามในกรอบประโยคทดสอบ_____ man seemed good. ได้และตามปกติจะไม่ลงเสียงหนักที่คำนำหน้านามเหล่านี้

ส่วนคำบุพบท เช่น in, on, at, to เป็นต้น นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้จะอธิบายให้เห็นว่ามันแตกต่างจากคำที่เป็น Adverb particles โดยใช้การลงเสียงหนักเบามาช่วย กล่าวคือ เราจะลงเสียงเบาที่บุพบท แต่จะลงเสียงหนักที่ Adverb particle เช่น เราจะลงเสียงเบาที่คำว่า 'to' ในนามวลีที่ว่า The town we came to. แต่เราจะลงเสียงหนักที่คำว่า 'to' ในประโยคที่ว่า

Then, she came to. (และแล้วเธอก็รู้สึกตัวอีกครั้ง)

ลักษณะที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของ function words คือ คำพวกนี้มีอยู่จำกัดไม่อาจจะมีเพิ่มได้อีกเหมือนคำนาม กริยา และคุณศัพท์ที่ผู้ใช้อาจสร้างคำใหม่เพิ่มขึ้นได้เรื่อย ๆ ตามความจำเป็นและเหมาะสม

อย่างไรก็ตามนักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ไม่ได้เสนอระบบใหม่ในการวิเคราะห์กริยารูปต่าง ๆ ว่ากริยาแต่ละพวกจะใช้อย่างไรในประโยค ทำหน้าที่อะไรบ้าง ในการวิเคราะห์ภาษา นักไวยากรณ์กลุ่มนี้สนใจการเรียงคำในภาษาที่ใช้สื่อความหมาย และเห็นว่าภาษาอังกฤษมีลักษณะการแบ่งประโยคออกเป็น 2 ส่วนเรื่อยไปจนกว่าจะมีตัวเดียว ๆ เหลือในส่วนที่แบ่งไว้ เช่นตัวอย่างในประโยคที่ว่า

The shooting of the hunters occurred at dawn.

The shooting of the hunters/occurred at dawn.

The shooting/ of the hunters/ occurred at/ dawn.

The/ shooting/ of the hunters/ occurred/ at dawn

The/ shooting/ of/ the hunters/ occurred/ at/ dawn.

บทสรุปภาษาศาสตร์ทางวรรณนา

นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่าไวยากรณ์ของภาษาจะอธิบายว่าภาษาสื่อความหมายอย่างไร พวกเขาเริ่มศึกษาภาษาจากรูปไปหาความหมายโดยให้ความสนใจหน่วยเสียง หน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมายและหน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ขึ้นได้แก่ประโยค เป็นต้น นักภาษาศาสตร์เชิงวรรณนาอธิบายว่ากลุ่มคำในภาษาอังกฤษแยกออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ form class words กับ function words. นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้สนใจภาษาพูดด้วย พวกเขาเห็นความสำคัญของภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคนใช้ (idelect) และภาษาถิ่น สำหรับภาษาอังกฤษพวกเขาแบ่งภาษาอังกฤษออกเป็นระดับ ๆ เช่น ภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐาน กับภาษาอังกฤษที่ไม่ถึงมาตรฐาน และพวกเขาได้เห็นว่าเราใช้ภาษาลักษณะต่าง ๆ กันเพื่อจุดประสงค์ต่างกัน เช่นเราจะใช้ภาษาลักษณะหนึ่งเป็นภาษาพูด อีกลักษณะหนึ่งเป็นภาษาเขียน เป็นต้น

3 ไวยากรณ์ปริวรรต (Generative grammar)

ไวยากรณ์ประเภทนี้เป็นแนวทางที่ใหม่ที่สุดในการศึกษา และได้นำมาประยุกต์ใช้กับภาษาอังกฤษเมื่อไม่นานมานี้เอง ไวยากรณ์แบบนี้มีชื่อเรียกได้หลายอย่าง แต่ชื่อที่เป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวางคือ transformational grammar และ generative grammar. นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้พยายามอธิบายระบบของภาษาอังกฤษถึงแม้ว่าจะยังไม่อาจอธิบายภาษาได้อย่างสมบูรณ์ แต่ก็มีความโน้มที่ทำให้เราเชื่อได้ว่าแนวทางการศึกษาแบบนี้มีประโยชน์มากต่อการเรียนการสอนภาษาโดยทั่วไป

นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่าภาษาเป็นระบบของกฎเกณฑ์และโดยอาศัยกฎเกณฑ์เหล่านี้เราสามารถสร้างประโยคจำนวนมากมายับไม่ถ้วนได้เพื่อใช้ในการสื่อความหมาย ทั้ง ๆ ที่ภาษามีกฎเกณฑ์อยู่จำกัด จุดมุ่งหมายของไวยากรณ์ของแต่ละภาษาก็คือ พยายามหาทฤษฎีหรือวิธีที่จะช่วยอธิบายกฎเกณฑ์เหล่านี้ให้ได้อย่างดีที่สุด เหตุที่นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ใช้คำว่า generate ก็เพราะ

เขาต้องการแสดงให้เห็นว่า มีกฎเกณฑ์อะไรบ้างที่ใช้ในการสร้างประโยคเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในภาษาแต่ละภาษา (ในที่นี้เน้นเฉพาะภาษาอังกฤษ)

ในความคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ เจ้าของภาษาใดภาษาหนึ่ง จะสามารถสร้างประโยค และเข้าใจประโยคในภาษานั้นๆ ได้อย่างนับไม่ถ้วน ทั้งนี้เพราะว่าเขาเข้าใจระบบของภาษานั้นเป็นอย่างดี ภาษาแต่ละภาษาต้องมีรูปประโยคพื้นฐาน และโดยการใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เรียกว่ากฎเกณฑ์ปริวรรต (transformation rules) ทำให้ผู้พูดเปลี่ยนประโยคนั้นเป็นประโยครูปอื่น ๆ ที่ซับซ้อนกว่าได้ ยกตัวอย่างเช่น ประโยคธรรมดาที่ว่า The girl bought the dress. ซึ่งเมื่อใช้กฎต่างๆ ในไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษแล้วเราจะได้ประโยคที่ซับซ้อนกว่าประโยคเดิม เช่น Who bought the dress with the white collar? เจ้าของภาษาเมื่อเห็นประโยคนั้นก็บอกได้ทันทีว่าประโยคนั้นมีประโยคธรรมดาพื้นฐาน 3 ประโยคเกี่ยวข้องอยู่คือ The girl bought the dress. The dress had a white collar. และ Who bought the dress?

ข้อดีของไวยากรณ์ประเภทนี้ที่เห็นได้ชัดคือ ไวยากรณ์ประเภทนี้ให้แนวการสอนภาษาที่ตีอภิวีหนึ่ง ทำให้เราทราบว่าคนเราเรียนภาษาได้อย่างไร และประโยคต่างๆ ที่มีอยู่ในภาษานั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งข้อดีประการนี้ทำให้ไวยากรณ์ประเภทนี้สามารถอธิบายประโยคทุกประโยคในภาษาอังกฤษได้

ไวยากรณ์ประเภทนี้ได้วิวัฒนาการมาเป็นลำดับ ในระยะต่อมา นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องไวยากรณ์ของภาษาว่า ไวยากรณ์ของภาษาใดภาษาหนึ่งจะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อมีคำอธิบายส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ส่วนของภาษาคือส่วนที่ว่าด้วยเรื่องหน่วยเสียงส่วนที่ว่าด้วยเรื่องวากยสัมพันธ์และส่วนที่ว่าด้วยเรื่องความหมาย ประโยคต่างๆ ในภาษาอังกฤษทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ประกอบไปด้วย *สิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อความหมายให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ* ซึ่งจะอยู่ในลักษณะโครงสร้างที่ไวยากรณ์ของภาษานั้นกำหนด (deep structure) และสิ่งที่เราได้ยิน และรูปลักษณะที่ปรากฏในภาษาพูดและภาษาเขียน (surface structure) นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ยังแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างความรู้ทางไวยากรณ์ของภาษา (competence) และความสามารถที่จะใช้ภาษานั้นในสภาพการณ์ต่างๆ ได้จริงๆ (performance)

กล่าวโดยย่อคือ ไวยากรณ์ประเภทนี้เป็นระบบของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในภาษาที่กำหนดลักษณะความสัมพันธ์และการตีความหมายของ deep และ surface structure

ดังที่กล่าวแล้วข้างต้นว่า นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่า เจ้าของภาษาสามารถสร้างประโยคในภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างนับไม่ถ้วน โดยอาศัยรูปประโยคพื้นฐานและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ประโยคที่เรียกว่ารูปประโยคพื้นฐานอาจเขียนออกมาเป็นสูตรเรียกว่าสูตรโครงสร้างประโยคพื้นฐาน (phrase structure rule) โดยใช้ตัวย่อ ยกตัวอย่างเช่น

$$S \text{-----} NP + VP$$

S หมายถึง Sentence (ประโยค) NP หมายถึง Noun Phrase ซึ่งอาจเป็นคำนามหรือนามวลีก็ได้

VP หมายถึง Verb Phrase ซึ่งอาจเป็นคำกริยาหรือกริยวลีก็ได้

อ่านว่า เราอาจเขียนประโยคเสียใหม่เป็นนามวลี บวกกับ กริยวลี ต่อจากนั้นก็มีการขยายความแต่ละส่วนในสูตรข้างบนนี้ออกไปในกฎโครงสร้างประโยค (phrase structure rule) ข้อต่อไปคือ

$$NP \rightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{Det + Noun} \\ \text{Proper Noun} \\ \text{Pronoun} \end{array} \right.$$

อ่านว่าเราอาจเขียนนามวลีเสียใหม่เป็นสิ่งที่ใดสิ่งหนึ่งต่อไปนี้ (โดยมีเครื่องหมายปีกกาทักกับเพื่อแสดงว่า NP. อาจเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดในวงเล็บ)

1. คำนำหน้านาม (Determiner) + คำนาม
2. วิสามานยนาม
3. สรรพนาม

เมื่อได้ประโยคพื้นฐานเช่นนี้แล้ว ถ้าต้องการจะเปลี่ยนให้เป็นประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ก็ใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ที่เรียกว่า กฎเกณฑ์ปริวรรต (transformational rules) กับประโยคพื้นฐานเหล่านี้ ซึ่งการใช้กฎเหล่านี้ต้องเป็นไปตามลำดับที่กำหนดไว้

การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคในไวยากรณ์ประเภทนี้จะใช้แผนผังรูปต้นไม้ (tree diagram) เพราะแผนผังแบบนี้สามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างของประโยคได้อย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าประโยคนั้นจะเป็นประโยคที่ซับซ้อน

นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ ได้กล่าวในเชิงเปรียบเทียบระหว่างไวยากรณ์แบบเก่า (traditional grammar) และไวยากรณ์แบบปริวรรตไว้ว่าไวยากรณ์ทั้ง 2 ประเภทนี้พยายามจะอธิบายระบบของภาษา เพื่อให้ผู้ใช้สามารถสร้างประโยคและใช้ประโยคเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม แต่จุดอ่อนของไวยากรณ์แบบเก่าก็คือ ไม่สามารถอธิบายประโยคทุกประโยคในภาษาได้ ในขณะที่ไวยากรณ์แบบปริวรรตได้แสดงให้เห็นกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนที่จะใช้ในการอธิบายประโยคทุกประโยคในภาษาได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วน ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าไวยากรณ์แบบเก่าเป็นไวยากรณ์แบบปริวรรตที่ไม่ละเอียดชัดเจนก็ได้ (Harsh, 1975)¹

นักไวยากรณ์กลุ่มนี้ยอมรับว่านักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา มีส่วนช่วยในงานของพวกเขา เพราะในการอธิบายส่วนประกอบพื้นฐานต่าง ๆ ของภาษาในสูตรโครงสร้างประโยคพื้นฐาน (phrase structure rules) นั้น พวกเขาได้อาศัยรูปแบบที่นักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนาเป็นผู้กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตาม ไวยากรณ์เชิงพรรณนามีข้อจำกัดตรงที่ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของประโยคที่เกี่ยวข้องกันได้ เช่นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกรรตุวาก (active voice) กับประโยคกรรมวาก (passive voice) นอกจากนี้ไวยากรณ์ปริวรรตยังมีข้อได้เปรียบไวยากรณ์เชิงพรรณนาอีกข้อหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัด คือ ไวยากรณ์ปริวรรตสามารถอธิบายความกำกวมของประโยคต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษได้ ยกตัวอย่างประโยค เช่น

1. The shooting of the hunters occurred at dawn.
2. Visiting relatives can be tiresome.
3. John is eager to please.
4. John is easy to please.

ในกรณีประโยคที่มีความหมายกำกวมเหล่านี้ นักไวยากรณ์กลุ่มนี้จะชี้ให้เราเห็นว่าอะไร deep หรือ underlying structure ของแต่ละประโยค เช่นถ้าพิจารณาประโยค 3 และ 4 จะเห็นว่าประโยค 3 มี deep structure เป็น John pleases. ในขณะที่ประโยค 4 มี deep structure เป็น (They) please John.

¹ Wayne Harsh, "Three Approaches: Traditional grammar, Descriptive Linguistic, generative grammar," *The Art of Tesol* (Part I) Washington, D.C. 1975. p. 8.

นอกจากจะสามารถอธิบายประโยคที่มีความกำกวมได้แล้ว ไวยากรณ์ประเภทนี้ยังช่วยให้ผู้ศึกษาทราบว่า มีรูปประโยคลักษณะไหนบ้างที่จะก่อให้เกิดความกำกวมในภาษา และผู้สอนควรหลีกเลี่ยงอย่างไร เช่นจากประโยคที่ว่า

Planes are dangerous.

Planes fly.

จะนำมาสร้างประโยคที่ไม่มีความกำกวมได้ 2 ประโยคคือ

1) Flying planes are dangerous.

ในประโยคนี้ planes เป็นตัวประธาน มีคำว่า flying เป็นคำขยาย เมื่อเป็นเช่นนั้น ประโยคนี้จะหมายความว่า เครื่องบินที่กำลังบินอยู่ในอากาศเป็นอันตราย

และ 2) Flying planes is dangerous.

แต่ในประโยคนี้ flying เป็นตัวประธานหลักมี planes มาประกอบทำหน้าที่กรรมของกริยา fly ประโยคนี้หมายความว่า การขับเครื่องบินเป็นอันตราย
 แต่ถ้าใช้รูปประโยค Planes can be dangerous
 และ Planes fly

ก็จะได้ประโยคที่มีความกำกวมว่า Flying planes can be dangerous.

ทั้งนี้ไวยากรณ์แบบปริวรรตแนะนำให้หลีกเลี่ยงการใช้ประโยคนี้เพราะจะทำให้เกิดความกำกวมเพราะความหมายของประโยคนี้อาจเป็นความหมายที่ 1 หรือ 2 ข้างบนก็ได้ ทั้งนี้จะสังเกตได้ว่า การใช้หลัก Subject-Verb Agreement จะช่วยขจัดปัญหาเรื่องความกำกวมให้หมดไปได้

ลักษณะอย่างหนึ่งของไวยากรณ์ประเภทนี้ซึ่งเป็นที่กล่าวถึงกันทั่วไปคือ ไวยากรณ์ประเภทนี้ค่อนข้างซับซ้อนเข้าใจยากและยังไม่สมบูรณ์ เป็นที่เชื่อกันว่าไวยากรณ์ประเภทนี้จะช่วยในการสอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ถ้าได้รับการปรับปรุงให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

บทสรุปของไวยากรณ์ปริวรรต

ไวยากรณ์ประเภทนี้พยายามจะอธิบายประโยคในภาษาอังกฤษทั้งหมดที่ผู้เป็นเจ้าของภาษาจะพูดได้ และอธิบายว่าเจ้าของภาษาสร้างประโยคต่าง ๆ ในภาษาได้อย่างไร คำอธิบายเหล่านี้จะออกมาในรูปสูตรโครงสร้างประโยคพื้นฐานและส่วนประกอบต่าง ๆ ของประโยคเหล่านี้ รวมทั้งกฎที่ใช้ในการเปลี่ยนจากประโยคหนึ่งมาเป็นอีกประโยคหนึ่ง เพราะว่าไวยากรณ์ประเภทนี้สามารถอธิบายประโยคทุกประโยคในภาษาอังกฤษได้ จึงสามารถอธิบายประโยคต่าง ๆ ที่มีความกำกวมได้ด้วย โดยอาศัยลักษณะโครงสร้างที่ไวยากรณ์นี้กำหนด (deep/underlying structure) และรูปลักษณะที่ปรากฏในภาษา (surface structure) ในการอธิบาย

บทสรุปรวม

การกล่าวถึงการเปรียบเทียบแนวทางการศึกษาภาษาทั้ง 3 แบบนี้ จะแสดงให้เห็นว่าแนวทางทั้งสามเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนภาษาควรจะทราบ และควรที่จะได้นำมาประกอบกันเพื่อช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อจะสรุปเกี่ยวกับแนวทางทั้งสามนี้ ใครจะขอให้ผู้อ่านพิจารณาประโยค 2 ประโยคข้างล่างนี้

1. He fed her dog biscuits.
2. The shooting of the hunters occurred at dawn.

ผู้ที่ศึกษาตามไวยากรณ์แบบเก่า จะเห็นว่าประโยค 2 ประโยคนี้มีความหมายกำกวม ในประโยคที่ 1 เขาอาจกล่าวได้ว่า He เป็นภาคประธาน (subject) และส่วนที่เหลือเป็นภาคแสดง (predicate) แต่ก็ไม้อาจตัดสินลงไปแน่นอนได้ว่า her เป็นกรรมของกริยา fed หรือเป็นคำแสดงความเป็นเจ้าของของคำนาม dog สำหรับประโยคที่ 2 อาจอธิบายได้ว่า gerund phrase ที่ว่า The shooting of the hunters เป็นภาคประธานของประโยค แต่ก็ไม่แน่ใจว่า of the hunters นั้นมีความหมายเป็นกรรมของ shoot หรือเป็นประธานของ shoot กันแน่

ผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาทางภาษาศาสตร์เชิงวรรณคดี อาจจะอธิบายประโยคที่ 1 ได้ในทำนองที่ว่า ในภาษาพูดการลงเสียงที่คำว่า he จะช่วยบอกให้ทราบว่าประโยคนี้ควรจะมีคําหมายอย่างไร ถ้าวางเสียงเบาปกติที่ he ก็จะเป็นประธานของประโยคที่มีลักษณะปกติ ประโยคที่ 1 จึงมีความหมายว่า เขาเอาขนมปังให้สุนัขของเธอกิน แต่ถ้าลงเสียงหนักที่ he ก็อาจจะหมายความว่า

ว่า 'he' มีลักษณะที่ผิดจากคนธรรมดา เช่นเขาอาจชอบความรุนแรงและพอใจที่ได้รังแก หรือแก่งผู้อื่น ความหมายตามประโยคที่ 1 ก็จะกลายเป็น *เขาเอาขนมปังที่สำหรับให้สุนัขกินให้เธอกิน* ในกรณีที่เป็นภาษาพูด นอกจากการอธิบายโดยอาศัยการลงเสียงหนักเบาแล้ว เรายังอาศัยการแบ่งวรรคตอนในการพูดมาช่วยด้วยเพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ

He fed her/dog biscuits. (หมายความว่า เขาเอาขนมปังสำหรับให้สุนัขกินให้เธอกิน สังเกตการลงเสียงหนักที่ dog)

หรือ He fed her dog/biscuits. (หมายความว่าเขาเอาขนมปังให้สุนัขกิน สังเกตการลงเสียงหนักที่พยางค์แรกของคำว่า biscuits และลงเสียงหนักที่ her น้อยกว่า ในประโยคแรก)

หรือในกรณีภาษาเขียน นักภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา จะอธิบายว่าประโยคนี้จะไม่กำกวมถ้าใส่คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ซึ่งมีความหมายในตัวเองน้อยมากหรือไม่มี ความหมายเลย (function word) ลงไปในที่ที่เหมาะสมเพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ เช่นถ้าต้องการจะให้ประโยคนี้หมายความว่า *เขาเอาขนมปังที่ให้สุนัขกินให้เธอกิน* ก็จะเขียนประโยคเป็น He fed her the dog biscuits. หรือถ้าจะให้ประโยคมีความหมายอีกอย่างหนึ่งก็จะเขียนประโยคเป็น He fed her dog the biscuits. แต่ในกรณีประโยคที่ 2 นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ไม่อาจอธิบายเพื่อกำจัดลักษณะความกำกวมได้ เพราะการลงเสียงหนักเบาในประโยคก็ไม่อาจช่วยได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นทั้งไวยากรณ์แบบเก่า และไวยากรณ์เชิงพรรณนา (descriptive grammar) ต้องยอมรับว่าประโยคที่ 2 เป็นประโยคที่มีความหมายกำกวมที่พวกเขาไม่อาจอธิบายได้

แต่ถ้าท่านมีความรู้ด้านไวยากรณ์ปริวรรตด้วย ท่านก็จะเข้าใจประโยคทั้ง 2 ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประโยคที่ 2 นั้นนักไวยากรณ์ทั้ง 2 แบบข้างต้นอธิบายไม่ได้โดยอาศัยความรู้เรื่อง (deep structure) ลักษณะโครงสร้างที่ไวยากรณ์กำหนด และรูปลักษณะที่ปรากฏในภาษา (surface structure) มาช่วย คือ the shooting of the hunters อาจมาจากลักษณะโครงสร้างที่ไวยากรณ์กำหนด (deep/underlying structures) 2 ลักษณะคือ

The hunters shoot

ประธาน กริยา

หรือจาก They shoot the hunters

กริยา กรรม

ในบางกรณีมีผู้กล่าวว่า ถึงแม้ว่าไวยากรณ์แบบนี้จะสามารถอธิบายข้อความที่กำกวมในภาษาได้ แต่บางทีก็ยากแก่การเข้าใจ

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบในลักษณะนี้แล้ว จะพบว่าความรู้ในแนวทางใดแนวทางหนึ่งโดยเฉพาะจะไม่อาจอำนวยผลอย่างเต็มที่ในการสอนภาษา ผู้สอนภาษาควรจะได้ศึกษาแนวทางทั้ง 3 นี้ และนำส่วนที่เป็นประโยชน์มาใช้ในการสอนภาษาให้ดีที่สุด

หนังสืออ้างอิง

- Harsh, Wayne. "Three Approaches : Traditional Grammar, Descriptive Linguistics, Generative Grammar." *The Art of TESOL (Part I)*. Washington, D.C., 1975.
- Roulet Eddy. *Linguistic Theory, Linguistic Description and Language Teaching*. Translated by Christopher N. Candlin. Great Britain : Lowe & Brydone Ltd. 1975.

หนังสืออ่านประกอบเพิ่มเติม

- Baugh, Albert C. *A History of the English Language*. New York : Appleton-Century-Crofts, 2 nd ed., 1957.
- Bloomfield, Leonard. *Language*. New York : Holt, Rinehart & Winston, 1933.
- Francis, W. Nelson. *The Structure of American English*. New York : Ronald Press, 1958.
- Fries C.C. *American English Grammar*. NCTE Monograph 10. New York : Appleton-Century-Crofts, 1940.
- Fries, C.C. *The Structure of English* New York : Harcourt, Brace, and World Inc., 1952.